

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centans paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 8 rals **Cuba** Puerto-Rico 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

LO DE BULGARIA.

No sab si riure ó bè plorar.
Alejandro de Bulgaria va seguir la carrera de rey.

Governava un poble format de poch y sembla que tenia alguna fama. A lo menos l' any passat va fer tot lo possible per guanyársela, guerejant contra 'ls servios y alcansant ruidosas victorias.

No ignora ningú que per adquirir fama en l' ofici, no 's necessita gran cosa més: empunyar la xarrasca, matar uns quants mils homes, y entrar després en la capital entre flors y músicas y grans repichs de campanas.

Alejandro de Bulgaria havia fet bonas. Totas las nacions d' Europa van tributarli grans elogis; pero al mateix temps van contenirlo, perquè ell prou tenia cor de conquistar la Servia entera.

—¡Alt! van dirli: quiet aquí: no 's permet lo pas. Descansa, jéu, dorm sobre 'ls llorens.
Y Alejandro va deixars'hi caure.

***

Jo no sè si dormia ó si roncava fá uns quinze dias, quan, sense que notés lo més petit soroll, va trobarse voltat de soldats, que presentantli un paper, li van dir:

—Firma.
—Déume la ploma, va respondre. Ja que no tinch cap més remey, firmaré.

Y va firmar la sèva abdicació.
—Y are ¿qué haig de fer? va preguntar.

Y 'l bisbe de Sofia, cap de colla de la revolució, li va respondre:

—Are, agafa 'ls trastets y toca 'l dos.
Y sense esperar que li diguessen segona vegada 'l príncep Alejandro va fer la maleta, va endurse'n una mica de roba blanca, per si havia de mudarse la camisa y sense que ningú se 'n adonés, va sortir de Sofia.

A la capital va constituhirse un govern interi ó provisional, compost de conservadors, y 'l príncep Alejandro content de haver salvat la pell, va desapareixe.

Aixis cauhen las monarquias.
Lo dret de reynar, tant respectable, tant sagrat, que fins hi ha qui suposa qu' emana del mateix Déu, s' acaba 'l dia que un bisbe y un coronel de caballeria, sorprenden al rey al jas y l' obligan á abdicar y á fugir.

L' ofici de rey es menos segur que 'l de adroguer. L' adroguer pagant lo lloguer y la contribució, viu tranquil en la sèva botiga.

Lo rey, al contrari, ni quan atipa de llorer y de vert al sèu poble, pot considerarse segur en l' exercici de la sèva industria.

Aixó es lo que li ha succehit al gloriós monarca de la Bulgaria.

***

Quatre dias després, lo poble y l' exèrcit se posavan sobre si y comprenent que 'ls que s' havian pronunciat eran instruments dels russos, comensavan l' obra may vista del *despronunciamet* de la Bulgaria.

Y en efecte: en un tancar y obrir d' ulls la nació quedava despronunciada.

Una serie de personatjes que tots acaban ab *of* prenian pèl sèu compte l' empresa de recoronar al príncep Alejandro, y de dur á la presó á las personas acabadas també en *of* que havian realisat lo pronunciamet.

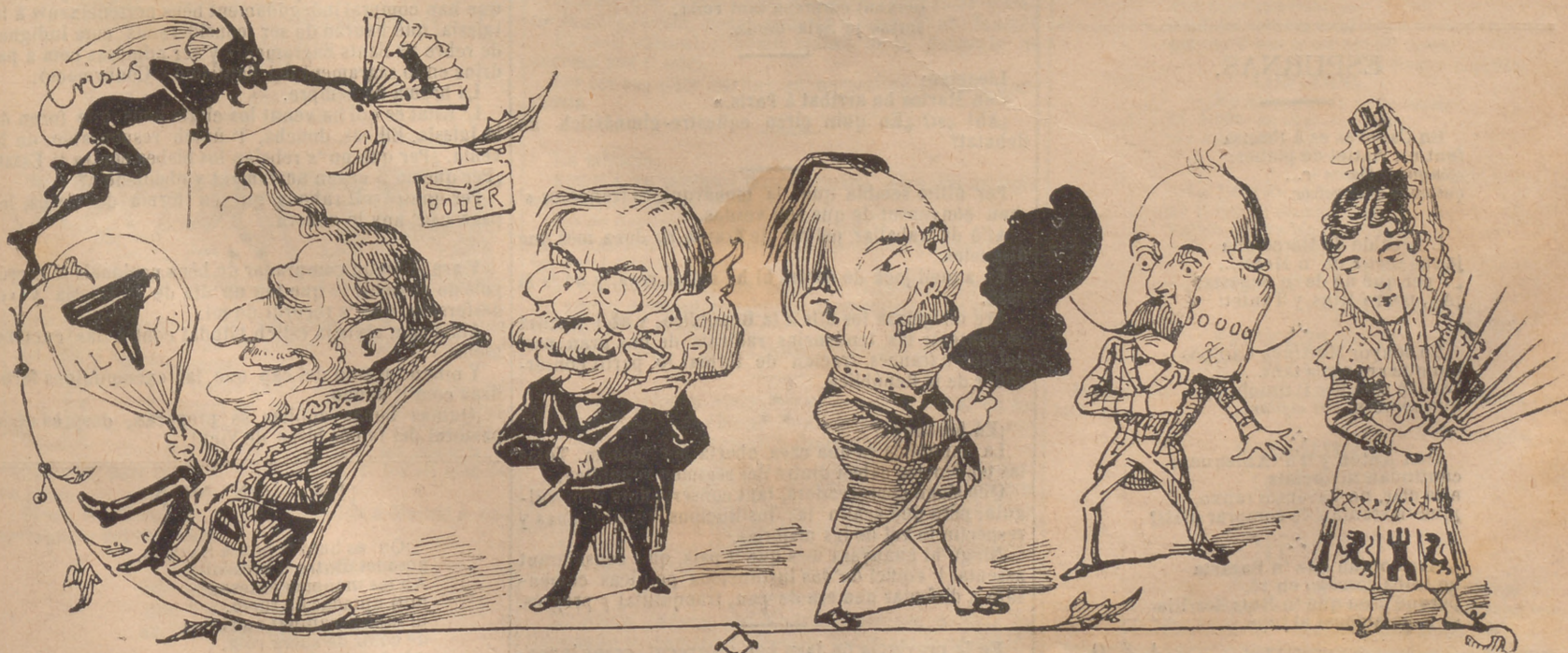
Va ser alló una jugada á torna-jornals de las més deliciosas.

En quatre dias la nació va estar pronunciada y despronunciada.

¡Pero ay! Reconquistada la corona, faltava 'l cap que havia de cenyirla.

Lo príncep Alejandro s' havia fet fonedis.

VANOS DE MODA.

Lo de 'n Sagasta.

Lo de 'n Cánovas.

Lo de 'n Ruiz Zorrilla.

Lo de 'n Moret.

Lo millor: lo d' Espanya.

—¿Ahont es lo príncep Alejandro? preguntava tothom.

Y aquesta pregunta ha constituït, per espay de alguns dias lo verdader secret del búlgaro.

La comedia s'ha desarròllat en dos actes.

Primer: lo príncep Alejandro no compareixia.

Al príncep Alejandro 'l'criavan: y 'l' príncep Alejandro no responia.

Los més entusiastas exclamavan:

—Fassins lo favor de tornar: sense vosté no podém viure. Als que li van pendre la corona, nosaltres los hi pendrem lo cap. Al bisbe de Sofia 'l'enviarem a presiri ¿qué més desitja?

Y 'l' príncep Alejandro, res, com si xiulesen.

Los més maliciosos, suposavan que 'ls russos lo tenian prè y que per res del món lo deixarian anar.

Los més impacients, cridavan:

—Si no tornas aviat, agafem los *xirimbolos* de la monarquia y 'ls portem a ca 'l' drapaire. Net y clar: proclamem la República.

Y 'l' príncep Alejandro, no 's deixava veure.

En tota aquesta broma, hi havia un agent més ó menos amagat, que feya ballar als búlgaros, com si fossen putxinellis.

Es necessari ser cego per no veure la má oculta de la Russia.

Russia té gana y aspira á tragarse la Bulgaria, com qui 's traga un melindro. Si no t'vi ranci, 'l' sucará ab sanch, y en paus.

La Russia ha promogut lo pronunciament; la Russia ha destronat al príncep. Si Alejandro no tornava al trono era perque tenia por de la Russia.

Pero tot de cop cambia la decoració y comensa l'acte segon.

Lo príncep Alejandro, cedint á instigacions misteriosas que fins ara ningú ha pogut comprendre d' bont venian, desfá 'l camí que havia fet y 's presenta als seus estats entre 'l entusiasme arrebatat del seus súbdits que 'l reben en palmas com á un oncle rich que vé de l' Habana.

Russia ha resultat, de moment, vensuda; pero com no es probable que aixis com aixis se resigni á una humiliació tant complerta, tothom se pregunta:—¿Qué passarà?

Si grave era la situació d' Orient ara fa vuyt dias molt més grave es en aquets moments.

Lo volcan está bullint. ¿Estallará? ¿Fará gayres desgracias? ¿Quí 'n sortirà més perjudicat?

Problemas son aquestos que sols lo temps pot resoldre.

Siga lo que 's vulga, los aconteixements de Bulgaria y la conducta del Czar en aquest embrollat negoci, han senyalat un fet que tal vegada está cridat á tenir molta resonancia.

«La forsa es la suprema rahò.»

Lo mateix govern 'ns ho afirma, al posar en práctica aquest principi.

L' emperador de Russia, promou lo destronament del seu tocayo Alejandro de Bulgaria.

Lo dret diví que invocan los reys per sostenirse, los reys mateixos lo trencan y 'l trepitjan.

Avis als nihilistas.

Lo camí está expedit. Es un *camí real*. Los reys 'l obran: que 'l segueixin los pobles.

P. K.

ESPURNAS.

En Cánovas es á Fransa fent un viatjet de plaher: *ojos que te vieron ir... que no te vean volver.*

L' arcalde de Barcelona ja reb partes de 'n Moret... ¿Y per qué nò de 'n Sagasta? ¡Ay, pobre Rius y Taulet!

Lo senyor Martinez Campos diu que ara vigila tant... Casi bé será per l' únich que serveix; per *vigilant*.

Don Anton y 'l d' Antequera continúan divorciats: está clar, no haventhi ranxo, ¿qué 'n treuran de comprar plats?

Ara contan que 'n Sagasta no troba sossego en ré, perque creu que 'n Ruiz Zorrilla se li ha amagat al tupé.

J. F. G.

En tanta pena com indignació preném la ploma pera consignar l' atentat que tingué lloch en los Salons del «Fomento del trabajo nacional» la tarde del dimecres.

Es la primera vegada que Barcelona té d' avergonyirse de abrigar dintre d' ella á sers tant malvats, que portats per sos perversos propòsits no titubejan en sembrar la desolació y la ruina, tacant lo nom de la població més sensata d' Espanya.

No entrém en detalls d' un crim que repugna, y que 'l públich ja ha tingut ocasió de coneixe extensament. Mentres los patrons y mestres d' obras estavan deliberant sobre la solució que devia darse á la *huelga* dels seus treballadors, un cartutxo de dinamita, colocat en lo saló del «Fomento» per una má criminal, feu explosió ferint y desgraciant á varios concurrents, alguns dels quals haurán de sufrir dolorosas amputacions.

Ho repetim: la indignació que ompla la nostra ánima 'ns priva de fer consideracions sobre aquest fet, y per xó 'ns limitém á condemnarlo enérgicament, esperant que 'ls tribunals farán caure tot lo pés de la llei sobre 'ls autors d' un crim del qual, afortunadament, n' hi ha en nostra patria pochos exemples.

Aquesta si qu' es bona.

Després de la saragata que s' ha armat ab la célebre carta del rey de las *dallonsas*, ara resulta que 'l document es més vell que l' anar á péu, tota vegada que va ser escrit *nada menos* que l' any 69.

¡Vaya, vaya, vaya!

Jo, la veritat, quan al llegirlo vaig veure que parlava de donar protecció á la industria y de fomentar los intereses del país, vareig dirme, ab tota la candides del món:

—Está vist: aquest home s' ha arrepenit dels disbarats que van fer ell y la seva trepa quan corrian per aquestas montanyas, y vol pagarnos ab protecció lo que va pendrens fent de salvatge.—

Pero desde 'l moment en que las sevas atrocitats son posteriors á la carta en qüestió, calculin si ha de ser gran la barra d' aquest rey perdulari.

De totas maneras, si la carta va ser escrita l' any 69, lo que resulta positivament es aixó:

Desde llavors fins ara ha plogut una pila de vegadas.

Per lo tant, ¡considerin si 'n serán de mullats los tals papers! Una verdadera sopa.

En Salamanca ja ha tornat á Madrid, després de sa excursió á la Granja, ahont ha vist á la reyna.

Bueno y ara ¿qué? ¿de qué serveixen

«Tantas idas y venidas, tantas vueltas y revueltas.»

si 'l país se 'n riu de 'n Salamanca y de las sevas extranyas pretensions?

¡Salamanca, Salamanca!

Si tinguessis lo que 't manca, deixant empresa tant ruda, serias ja Sala-muda.

Llegeixo:

«En Martos ha arribat á París.»

¡Ah! ¿sí? ¿En quin circo eqüestre-gimnástich ha debutat?

Per últim sembla que 'ls monárquichs francesos s' han consensat de que son verdas.

Alló de treballar pèl rey de Fransa, no dona més que disgustos.

En aquell joch de cartas hi ha massa reys, y no 's fa basa.

Are dirigeixin los ulls á la República, y ab l' excusa de contenir las tendencias radicals de una gran part del poble francés, tractan de formar lo partit conservador de la República.

¡En horabona!

La República es una casa oberta per tothom. Totas las tendencias caben dintre del régimen republicá.

Que sigan conservadors, tant conservadors com vulguin; pero que acatin las instituciones republicanas y respectin lo vot de las majorias.

Ningú hi guanyará més que 'l país, que considerant assentat l' edifici de las instituciones políticas comensará á disfrutar una era de pau, tranquilitat y progrés.

En la provincia de Jaen han ocorregut grans incen-

dis de fincas que han sembrat la consternació per la comarca.

¡Que s' hi ha de fer! Avuy més ó menos tothom se crema.

Los habitants, los contribuyents, los obrers, los liberals, los conservadors, los demócratas, tothom está cremat.

Es molt natural que las fincas no vulgan ser menos.

Hi ha una dona á Génova, segons contan los periódichs italians, que té 80 anys y acaba de casarse ab son octau marit.

Més joves son encare certs polítichs espanyols y s' han casat més vegadas que la vella de Génova, ab las ideas més contradictorias.

Aqui tenen en Martos y en Sagasta, que van abandonar la República, per casarse ab la monarquia.

Y aixó que la República era viva encare.

Pero era pobra.

L' autor de un article del *Brusi* deya que 'l jefe del partit democrátich progressista preparava las sevas jugadas á la baixa, posant en moviment als emigrats de la frontera.

Lo Sr. Sol y Ortega, president del comité democrátich progressista, ha demanat poders á n' en Ruiz Zorrilla per portar als tribunals al autor del indicat article.

L' autor del indicat article no firma ab lo seu nom: firma ab una C.

Ell mateix se fá la sentencia: *Condemnat*.

Tinch lo gust de recomanarlos lo licor *Groch* de fabricació catalana, degut á D. Francisco Morel, que per sas qualitats aperitivas y digestivas, vé á sustituir ab ventatje al licor *benedicti* y á la *chartreuse* que fins are s' usavan sense competencia.

La *Chartreuse* y 'l licor *benedicti* son fabricats pèls frares. Lo *Groch* es obra de un particular. Es per lo tant un licor laich, y com á tal té molt bon tracte.

Los inglesos, després d' haver empastifat al món ab sas ideas libre-cambistas, fan are una gran campanya predicant l' exclusivisme en lo consúm de generos inglesos.

«No més consúm de generos extranyers: tot per l' Inglaterra y pera l' Inglaterra», tal es lo lema d' aquesta crusada.

Pero ¿y las ideas cosmopolitas? ¿y las conviccions librecambistas? ¿y la consecuencia económica?

Tot aixó 's deixa pèls tontos.

Tot aixó 's deixa pèls polítichs espanyols.

D' Inglaterra ha sortit l' epidemia, y are allá s' estableixen los grans lassaretos del patriotisme. Los demès pobles que 's morin; pero per ferse la mortalla que comprin generos inglesos.

Hi vist una pastoral del bisbe de Vich, que més que pastoral sembla un cop de bácul.

Parla dels santuaris y ermitas y recomana al clero que eviti á tota costa que 's balli davant dels mateixos y dintre de un radi que no baixi de un kilómetro.

¡Pobre San Pascual Bailón! ¡Pobre rey David que ballava davant del arca! Vosaltres estavau ben frescos si arribéu á ser súbdits del famós bisbe de Vich.

Item més, y aquesta es la més negra.

Ordena als rectors que fassin entendre á las personas que han comprat indigudament béns perteneixents á la Iglesia, que haurán de ser consideradas com indignas de rebre 'ls Sants Sagraments y ser admesas com á padrins en lo sacrament del Bautisme y Confirmació.

La broma de sempre.

L' Estat es qui ha venut los citats béns que foren de la Iglesia. Ell es, donchs, l' únich responsable de la venta. ¿Per que no 's rebelan los bisbes contra l' Estat? ¿Per que no li negan acatament y obediencia?

Per quatre mil rahons, qu' en forma de duros, los paga cad' any lo govern.

Y are si algun comprador de béns nacionals té escrúpols de possehir lo que fou un dia de l' Iglesia y vol desferse'n, que 's recordi de mi.

Aixis com aixis ja estich blindat contra las excomunions.

Y ningú 'm treu del cap que las excomunions fertillisan com l' abono.

¡Quinas bonas cullitas se preparan, després de la pastoral del famós bisbe de Vich!

¡LA NON NON!

¡Qu' es bufó 'l pobre Sagasta, posadet dintre 'l bressol! Ab las manetas extesas mitj untadas de turró, lo tupé escampat en rissos de color de sucre roig, y la boca, tota oberta,

LA QÜESTIO DE BULGARIA

Lo cohet esta ja á punt,
la metxa crema estona há.
de tots aquests pirotécnicos
¿qui será 'l que l' encendrà?